DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1986. JÚLIUS

ÁRA: 7,50 Ft

A LÁZI NAPKÖZI OTTHONOS ÓVODA NAGYCSOPORTOSAINAK RAJZA.

Szép a hajnal, szép a délidő, de a legszebb mégis az este. Igen, az este, amikor faluhelyen hazatérnek a legelőről a tehenek, amikor elnyugosznak a lepkék, bogarak, s fészkükre szállnak a madarak; amikor a virágok, összezárva színes szirmaikat, lehajtják a fejüket, s amikor mi, felnőttek, gyerekek egyaránt elfáradva — ki a munkában, ki a játékban, fürdésben, napozásban — megpihenünk végre, s mielőtt lefeküdnénk, összebújunk egy kicsit, a nap eseményeiről beszélgetve.

Ettől szép az este.

Attól, hogy együtt vagyunk, s a kertben vagy a nyitott ablaknál üldögélve, eltölt bennünket a megnyugvás, a békesség kellemes érzése. Igen — az este a békesség ideje. A békességé, amely azért drága a számunkra, mert benne születik meg és virágzik ki a szeretet — minden szépség forrása az életben.

Ezért féltik az emberek annyira a békességet, és ezért tesznek meg mindent, hogy megőrizzék.

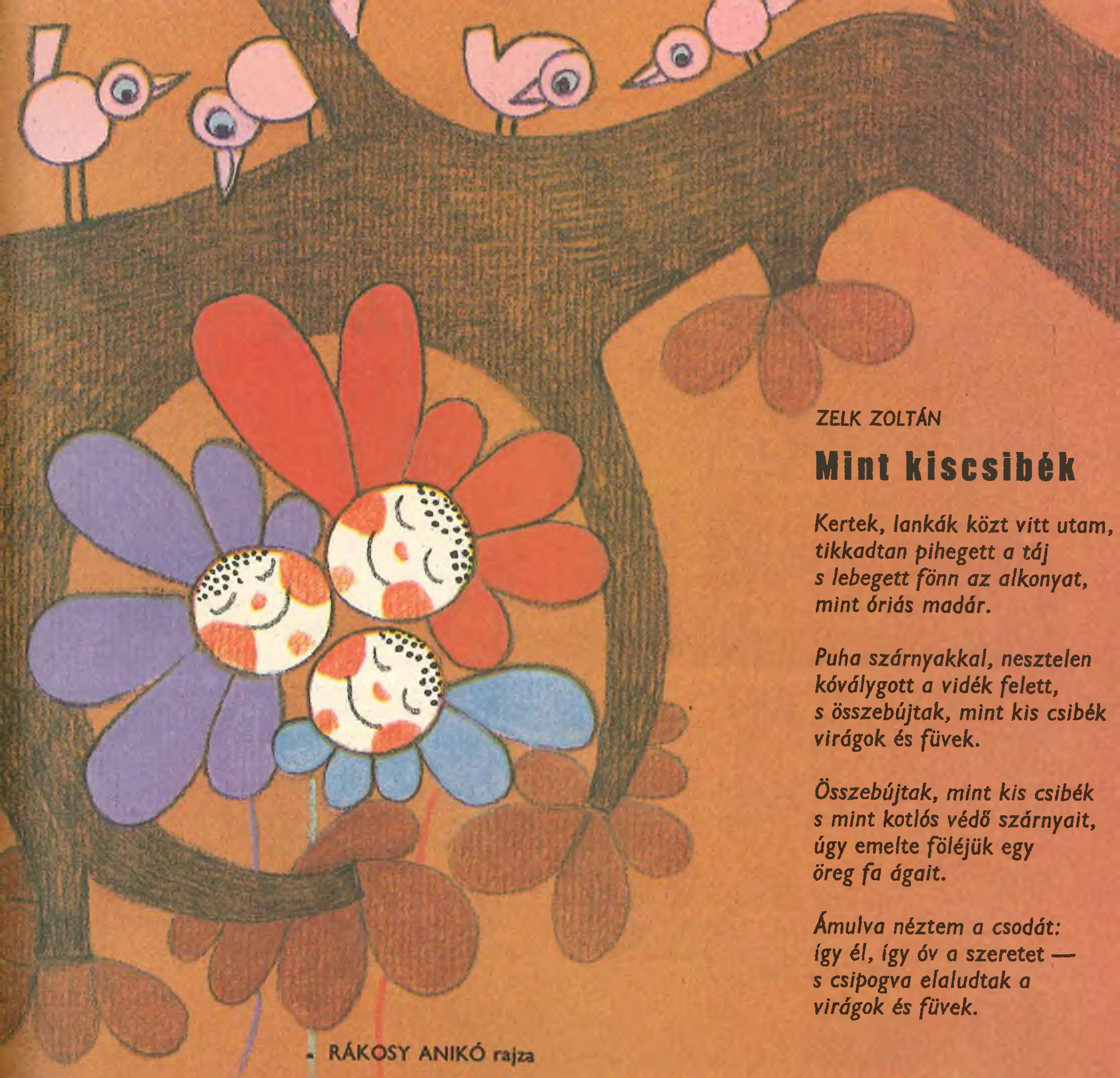
Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.
XXX. ÉVF. 7. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat, Felelős kiadó: Dr. Petrus György, Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457.
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—Ft, egész évre 90,—Ft.

86.0415 — Kossuth Nyomda, Budapest Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

ZELK ZOLTÁN

Mint kiscsibék

Kertek, lankák közt vitt utam,
tikkadtan pihegett a táj
s lebegett fönn az alkonyat,
mint óriás madár.

Puha szárnyakkal, nesztelen
kóválygott a vidék felett,
s összebújtak, mint kis csibék
virágok és füvek.

Összebújtak, mint kis csibék
s mint kotlós védő szárnyait,
úgy emelte föléjük egy
öreg fa ágait.

Ámulva néztem a csodát:
így él, így óv a szeretet —
s csipogva elaludtak a
virágok és füvek.

RÁKOSY ANIKÓ rajza

JEVGENYIJ CSARUSIN

TOMKA

Egy kutyuskát láttam meg vadász barátomnál.

Hogy milyen volt? Hát olyan hosszú fülű, rövid farkú.

A vadász elmesélte, milyen értelmes kutya, hogy segít a vadászaton, na meg hogy okos, nem is piszkol...

Ettől a kutyuskától, képzeljem el, már kölykök is vannak. Gyerünk, nézzük meg! El is mentünk vele.

A kölykök még nagyon kicsik voltak, épp hogy elkezdtek járni.

„Na, melyik legyen ebből — találgatom — az én vadászkutyám?" Hogy lehetne előre kitalálni, melyik az okos, melyik lesz alkalmatlan?

Ott, az egyik, lám, mindig csak eszik meg alszik. Ebből nagy lusta lesz.

Amaz meg igazi vadállatkölyök, mindig mérges, morog, és minden társának nekiugrik. Ez se kell — nem szeretem az ilyen vad természetűeket.

Ez itt még rosszabb — ez is odamászik mindegyikhez, nem verekszik, dehogyis, inkább alázatosan nyalakodik. Az ilyentől még a vadat is el fogják venni.

A kiskutyáknak épp ilyen korban nőnek a fogaik, és szeretnek mindig valamit rágni. Az egyik kölyök épp egy fadarabot rágcsált. Kaptam magam, elvettem tőle, és eldugtam. Lássuk, megtalálja-e a szag után vagy sem?

SZÁVAY EDIT rajzai

Elkezdte keresni, végigszimatolta mind a többieket, nincs-e náluk a fadarab. Nincs, nem találja. A lusta alszik, a mérges morog, a szelid a mérgest nyalogatja, legalább rá ne haragudjon.

Az én kiskutyám pedig csak szimatol, szimatol, és közben eljut arra a helyre, ahová én a fadarabot eldugtam. Hát nem kiszagolta!

Megörültem. „Na — gondolom — ez aztán a vadász! Ettől majd egy vad se búvik el."

Elneveztem Tomkának. És elkezdtem betanítani a segítségemet.

Tomka úszni tanul

Elmentünk sétálni, és Tomkát is magunkkal vittük. Aktatáskába tettük, nehogy elfáradjon.

Lementünk a tóhoz, leültünk a víz partján, és kavicsokat hajigáltunk a vízbe; ki tud meszszebbre dobni. Tomka kimászott a táskából, meglátta a kavicsot, ahogy a vízbe merül, és szaladt, hogy kihozza.

Szalad a fövenyes parton, setesután, esetlenül, minduntalan elbotlott a homokban. Elért a vízig, beledugta a mancsát, és ijedten visszanézett ránk.

— Rajta, Tomka, rajta — kiáltottuk bátorítóan —, hozd vissza!

És Tomka bement a vízbe. Előbb a hasáig ért, aztán a nyakáig, aztán mindenestül alámerült benne, csak a csonka farka vége meredezett. Egy ideig vergődött, kapálódzott, aztán kiugrott — szörnyű köhögés, prüszkölés, fújtatás közepette. Úgy látszik, lélegezni próbált a vízben, és a víz orrába, szájába ment.

Bedobtunk még egy követ, de Tomka nem ugrott utána: félt.

Akkor fogtuk a labdát, és beledobtuk a tóba.

Tomka szeretett labdázni, a labda volt a kedvenc játékszere. A labda belepuffant a vízbe, egy ideig forgott, pergett, aztán megállt; úgy feküdt a vízben, mint a sima földön, nem süllyedt el.

Mikor Tomka meglátta kedvenc játékát a tóban, nem állta meg, hanyatt-homlok a vízbe vetette magát. Nyüszítve rohant, a víz előbb a hasáig ért, aztán a nyakáig, aztán egészen alámerült benne. De most már kitartotta a pofácskáját, nehogy az orrába menjen a víz.

Ment, amíg tudott, aztán úszni kezdett. Elúszott a labdáig, a foga közé vette, és visszaúszott hozzánk.

Így tanult meg Tomka úszni.

Fordította: RIGÓ BÉLA

SOMORJAI ÉVA rajzai

VALLATÓ GÉZA versei

Bújócska

Nem látott még
egeret.
Gondolta, fog
egyet,
de milyet —
fehéret!
Ám a fehér
kisegér
úgy elbújt,
egérvárban meglapult!
Kereshette
a macska,
lekonyult a
bajusza.

Fás mese

Egyszer volt hol nem volt
fajankó nadrágján
volt egy folt
s persze az a folt
a fanadrágon
fából volt
és volt egy bolt
abban minden
fából volt
és aki ott vásárolt —
fajankó
bizony ő is
fából volt

GALAMBOSI LÁSZLÓ versei

Őz

Megpihen az őz.
Maroknyit időz.
Szénát adó bakterházból
virágzik a gőz.

Kopog a pata
kristály-csillaga.
Megnyílik az Ezüst Erdő
nyírfa-ajtaja.

Páva

Siet. Úszik. Vándorol.
Virágokra ráomol
vattabegyű pára.
Feje bolyhos tátika,
lába gally, kék pálcika:
ezüsttollú páva.

KÁNTOR ZSUZSA

Mitől van ilyen meleg?

Júliusban bejött a meleg, és egyre melegebb lett. A nyitott ablakon tódul be a gőzölgő hőség. Megugrik a kertekben a gaz, derékig ér. Megolvad az aszfalt. Árnyékban is megvan a negyven fok.

Csoszanéni fáradtan baktat hazafelé.

Útközben befordul a játszótérre, leszuttyan egy padra. Itt most hűsöl az árnyékban egy kicsit.

Egyszer csak mellette terem egy kancsi kisgyerek, kisnadrágban és szemüvegben. Akkora volt, hogy úgy álltában kényelmesen rákönyökölt a padra. Fejét oldalt hajtotta, úgy figyelte Csoszanénit, és megállapította:

— Meleged van.

Nyakig maszatos volt; a homokozóból mászott ki éppen. Locsolókannával öntözte a homokot, úgy gyúrt dombot belőle. Keze-lába sáros, a hosszúkás képe is. Érdeklődőn kancsított át a szemüvegén:

— Mitől van ilyen meleg?

— Hát tudod... — mondta pihegve Csoszanéni —, szilvalekvárt főznek a mackók odafönt. Két naaagy mackó, két naaagy főzőkanállal kavargatja egy kondérban; a kondér alatt lobognak a fahasábok, ég a tűz, a kondérban gőzölög a szilvalekvár. Attól van ilyen meleg.

— Két mackó? — kérdezte a kisgyerek.

Elmerengett ezen egy kicsit, aztán határozottan megcsóválta a fejét:

STUIBER ZSUZSA rajza

— *Deeehogyis!*

Szigorúan nézett a szemüvegén át Csoszanénire:

— A mackók nem szeretik a szilvalekvárt.

— Miért ne szeretnék? Nagyonis szeretik.

— A mézet, azt *sokkal* jobban szeretik — mondta a kisgyerek, és visszaszaladt a homokozóba, házat építeni a dombjára. Ki se látszott a homokból a feje.

Csoszanéni hűsölt az árnyékban. Még a szemét is lehunyta, úgy pihent. Mikor újra kinyitotta, megint csak ott könyökölt mellette a padon a kisgyerek, kisnadrágban és szemüvegben.

— Meleged van. Mitől van ilyen meleg?

Csoszanéni megpróbálta megkerülni a kérdést. Kérdéssel felelt:

— Hogy hívnak téged, kisfiú?

— Lacikának — mondta a szemüveges. Állhatatosan kacsintott fel rá: — De mitől van ilyen meleg? Még ott vannak a mackók?

— Már csak egy — sóhajtott Csoszanéni —, már csak egy naaagy mackó van ott fent, és tudod mit csinál? Faszenet hevít. Egy fazékban melegíti, aztán beszórja a vasalóba. Óóóóriási, nagy vasalója van. Mikor beleszórta a faszenet, akkor lóbálni kezdi, hogy felhevüljön a parázs. Ezt így csinálták régen, mikor nem volt még villanyvasaló. Lóóóbálja jobbra-balra fölöttünk azt az óriási vasalót, amíg egészen átforrósodik, és akkor vasalni kezd.

— Egy mackó?... vasal? — kérdezte a kisgyerek, és úgy elmerengett ezen, hogy elnyílt a szája is. Aztán határozottan megcsóválta a fejét:

— *Deeehogyis!!!*

— Miért „dehogyis"?

— Mert nincs is vasalója. Mert a mackók nem szoktak vasalni.

Azzal, mint aki ott se volt —, vissza a homokozóba.

Neked is hiába magyarázok, gondolta Csoszanéni, nincs nálad sikerem.

Azzal nekifohászkodott, felállt a padról, mert ideje volt már haza menni. De még nem lépett ki az utcára, mikor utána szaladt a kisfiú, és megrántotta a szoknyáját:

— Mitől van ilyen meleg?

Oldalt hajtott fejjel nézett fel rá, szemüvege várakozóan csillogott. Csoszanéni megadta magát. Vállat vont, és széttárta a kezét:

— Nem tudom.

— Attól, hogy olyan erősen süt a nap — mondta a kis szemüveges, és bólogatott — *attól* van olyan meleg.

Csoszanéni nyakába húzta a fejét:

— Hát az meglehet, Lacika.

— Az *biztos* — mondta a kisfiú, és kidüllesztette a hasát.

Csak nem tudott elválni tőle. Még utánaszólt, ahogy a tér kerítése mellett távolodott:

— Néni, gyere el holnap is!!!

BALOGH BÉNI

BÓKUSKA

A kiskereki kerek erdő kellős-közepében, ott is egy nagy, odvas fa mélyében, tanyázott egy mókuscsalád. Mókusmamán és Mókuspapán kívül még három virgonc csemete ropogtatta benne a magvakat s más egyéb finom erdei falatokat.

E népes família tagjai mindig együtt voltak, senki sem kóborolt el közülük. Tudták, hogy

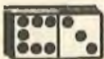

SZÁVAY EDIT rajzai

nagy az erdő, sok veszélyt rejt magában, és aki nem vigyáz, könnyen megjárhatja.

A legkisebb mókuska —, akit Bókuskának hívtak — mégis megfeledkezett erről. Furdalta oldalát a kíváncsiság: mi lehet az erdőség másik részében? Aztán egy alkalommal, amikor éppen élelemszerző úton jártak, lemaradt a többiektől.

Mi tagadás, eleinte igen élvezte az egyedüllétet, az ide-oda futkosást, a szabad csatangolást. Talán száz bukfencet is vetett az erdei tisztás selymes füvén, nagyokat hintázott a hajlékony, karcsú ágakon. A nagy játékban, evésben-ivásban azonban teljesen megfeledkezett az időről. És bár pompás, meleg nyár uralta az erdős vidéket, mégis, ahogy alkonyodott s később esteledett, úgy lett az ismeretlen erdőrészben egyre

hűvösebb. Hirtelenében szél is támadt, estenden pedig bő zuhogással megeredt az eső.

De ez mind nem volt elég!

Nagyokat dörrent az ég, s éles, sárga villámok csapkodtak bele a lombos fák sudarába. Bizony, ugyancsak reszketett az elbódorgott Bókuska. Nem tudta, hová legyen, nem tudta, merre menjen.

Ahogy elcsendesedett az eső, egy öreg varjú máris rákezdte fölötte az ágon:

— Kár, igen nagy kár, hogy ez a kis mókus rossz úton jár!

— Hát akkor vezess haza! — kiáltott fel hozzá Bókuska.

— Én éjjel nem repülök, ez a baglyok dolga — felelte gőgösen a fekete madár.

Ám alighogy befejezte furcsa beszédét, valahol máris megszólalt a bagoly:

— Hu, hu, hu! Hi, hi, hi! Denevérek, lepkék, bogarak! Kezdjétek meg az éji utat!

Hej, szegény Bókuska! Bizony nem jött álom a szemére. Nagyon óvatosan s bizony igen fáradtan felkapaszkodott hát egy közeli cserfára, és ott keresett egy odút. Mi tagadás, nem volt olyan meleg, mint az otthoni. Sokára, nagysokára tudott elaludni, s a hűvös, harmatos hajnal már ébren találta. Le is ugrott szaporán az odúból, s futott, futott, amerre a kerek erdő közepét sejtette. Bizony, már dél is elmúlt, amikor végre ismerős hangokra lett figyelmes. Szegény Mókusmama és Mókuspapa minden bokrot, csalitot végigjárva, hangos kiáltásokkal kereste.

Lett is nagy-nagy öröm, amikor egymásra találtak!

OSVÁT ERZSÉBET

Pipacs

Piros selyem
sapkát visel,
barátkozik
mindenkivel.
Táncba megy a
kósza széllel,
súg-búg sok-sok
testvérével.
A pillangót
elaltatja,
mintha volna
édesanyja.
Nézd csak,
nézd csak,
nézd szép,
szelíd szemét —
szinte, szinte
repes feléd.

BUDA VISSZAFOGLALÁSA

Nagyon, nagyon régen, amikor az emberek még szekéren, lóháton utaztak, mert se repülőgépet, se vonatot — de még biciklit se — tudtak készíteni, szóval abban a régi időben ádáz és hosszan tartó háború folyt a magyarok és a törökök között. A török szultán eleinte erősebb volt, és megszállta Magyarország középső részét. Bizony még Budát is, amely akkor az ország fővárosa volt. A magyarok azonban ebbe nem nyugodtak bele — egyetlen napra sem szüntették be a harcot a törökök ellen. De csak 150 évvel később sikerült kiűzni őket az ország földjéről.

A felszabadító harc első nagy győzelme, Buda visszafoglalása volt, 1686-ban. Több hónapon át tartott a vár falain a kegyetlen küzdelem, melyben a magyar királyt más népek seregei is segítették. Ennek a győzelmes ostromnak az évfordulóját ünnepeljük az idei nyáron, s emlékezünk a hősökre, akik abban a régmúlt időben életüket áldozták a haza szabadságáért.

MADÁR ESZTER rajza

HORVÁTH ZOLTÁN *fotói*

Ezen az oldalon egy török vezéri sátor külső és belső képét láthatjátok. A budapesti Nemzeti Múzeumban a maga valóságában is megtekinthetitek.

A törökök, magyarországi uralmuk idején számos templomot, azaz dzsámit és karcsú tornyot — minaretet — építettek. Ezek közül néhány ma is áll. Budán és más városainkban fürdőépületek, márvány fürdőmedencék emlékeztetnek bennünket a török korra. Akadtak török főemberek, akik úgy megszerették hazánkat, hogy haláluk után is itt akartak nyugodni. Közéjük tartozott Gül Baba is — sírja a budai Rózsadomb tetején van.

MELLÉKLET

BUDA V

RA 1686

Képzeld, hogy a török időkben születtél!

Buda alatt még ki sem hűltek az ágyúk, a törökök menekülnek. Kíméletlen harc után, romokban áll a vár, de végre a miénk. Segíts felépíteni!

Vágd körül a vár alatt heverő, ledőlt tornyokat, falakat! Keresd meg, honnan hiányoznak! Ha megtaláltad, illeszd a helyükre őket, aztán ragaszd a képre valamennyit! Sikerült? Ilyen volt Buda vára 300 évvel ezelőtt.

Id. MATHEUS MERIAN metszete alapján rajzolta

MADÁR ESZTER

Gül Baba türbéje a budai Rózsadombon

A Király-fürdő Budán, a Fő utcában

Az érdi minaret

A Sárkánygyerek újságot olvas

Az újságot Apa szokta vásárolni, amikor az óvodából hazajövet meglátják a színes címlapot az újságosbódé kirakatában. Mióta a Sárkánygyerek eléri a bódé kisablakát, azóta ő nyújtózkodik a pénzzel. (Amikor kicsi volt, mindig csodálkozott, hogy az újság mellé még pénzt is ad a mosolygós néni. Ma már tudja, hogy az a *visszajáró* pénz. És ha több is a pénzérme, az értéke pont a Dörmögő árával kevesebb annál, mint amit odaadtak.)

Aztán hazaviszik a lapot — az utcán nem illik újságot olvasni. Míg Apa kicsomagol a táskájából — néha ő hozza a kenyeret, tejet, egy jó konzervet, túrórudit a gyerekeknek, meg az *ő* újságját —, addig a Sárkánygyerek félrevonul a szoba sarkába és *olvassa* a Dörmögőt. Ez gyakorta nem is egészen csöndes foglalatosság. Hiszen minden fej mást akar, máshová lapozna. A legkisebb fej hamar végez, igaz, csak a képeket nézi —, első látásra kiválaszt egy képet, és majd amikor már egészen este, sötét este lesz, ragaszkodik ahhoz, hogy a képről szóló mesét olvassák el neki. A következő már okosabb, a nagybetűket kisillabizálja; címek szerint válogat. A legszelídebb a verseket szereti, a legkedvesebbet meg is tanulja. A legokosabb a rejtvényeket, fejtörőket nézi: kilesi, melyiket kell beküldeni, máris hozza a borítékot, írja a megfejtést. A legügyesebb azt keresi, nincs-e valami feladat: babszemültető verseny, vagy cipósütés. Többnyire ő bíbelődik a melléklettel is. A legkomolyabb tollat fog és levelet ír Dörmögőnek (már több választ őriz a polcán). A legnagyobbik mindezt kivárja, és megkaparintja az újságot.

A Sárkánygyerek kivonul a kisszobába, és addig senki se szólhat hozzá, míg végig nem olvassa. Töviről, hegyire. Még Anya is hiába szól ilyenkor, hogy kész a vacsora, hiába csúfolják a kicsik könyvmolynak.

Ebből eleinte sok vita volt a családban. Ma már Anya is mosolyog ezen. Megvárják, míg a Sárkánygyerek az utolsó oldalra lapoz.

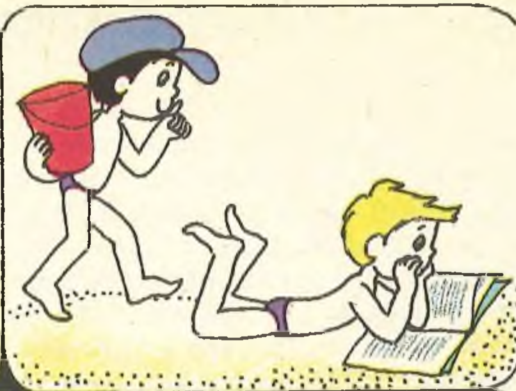
És ez így van rendjén. Minden hónapban egyszer.

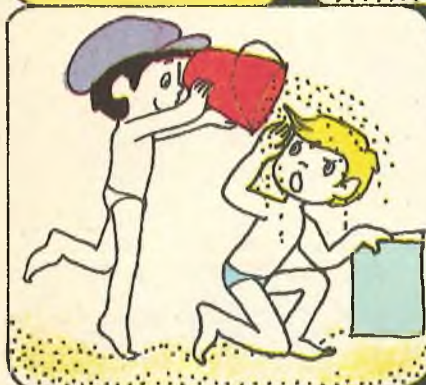

F. GYŐRFFY ANNA raiza

ÖCSI, BÁTYÓ meg az ÚJ VÖDÖR

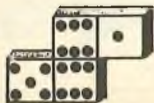

Marék Veronika

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK LABDÁZGATNAK

Röppen a nap, száll magasba,
mint valami sárga labda.
Három bocsunk a kis réten
labdázgatni készül éppen.

Vesszőkből van a kapufa.
— Cselezz, Marci, lőjj kapura!
A fiúk már futballoznak,
Borika meg várakozhat.

Sokáig nem kell várnia;
közeleg a Borzék fia.
Ő is hoz egy pöttyös labdát:
— Dobd ide Borz!
— Kapd el!
— Add át!

Kézilabda? Remek játék.
Ezt játszanak Borikáék.
Morognak a Dörmi-fiúk:
— Csináljatok másik kaput!

Bori és a Borz nem tágít.
Két kapu közt két pár játszik.
A kis pályán két labda száll.
Két gyerek rúg, kettő dobál.
Focizás és kézilabda
együtt?! Lesz itt kalamajka!
Berci rúg, a Borz ütöget...
— Hagyd a lasztim!
— Nem a tied!
Egyszerre két gólt is lőnek.
Kik vesztettek?
És kik győztek?!

— Még egy perc és összeveszünk —,
szól Borika. — Legyen eszünk!
Megférnénk a pályán szépen:
futballozzunk mind a négyen!

— Jó. De aztán — mondja Marci —
legyen közös kézilaszti!
Nos, mit szóltok az egészhez?
— Barátságos mérkőzés lesz.

KOLTAI ÉVA rajzai

A nap fent az égi réten
Rájuk pillant repültében.
— Jól játszanak. Nagyon tetszik.
Világítok nekik — estig.

Találós kérdés

Lábam egy van, bordám több van.
Helyem itt van, helyem ott van.
Napos időn otthon hálok,
borús időn utcán járok.

(Esernyő)

Mondd gyorsan!

Napernyő, ejtőernyő, esernyő
Erdőben tekergő kis Ernő
Mi kéne?
Napernyő?
Esernyő?

A nyári rekkenő melegben bizony hasznos lehet mindkettő, hiszen az egyik percben még süt a nap, a másikban hirtelen eleredhet a nyári zápor.

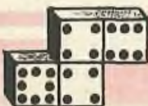
JOANNA KULMOWA

Esőben

Ha az eső csak szakad és szakad,
nálam boldogabb ember nem akad.
Nagy sárcipőbe bújtatom a lábam,
hogy topoghassak
óriás pocsolyákban.
Dobbanthassak a
sárba
jó nagyot,
játszhassak kiskacsát
vagy csónakot.

Ha a zápor nekiered,
s táncolnak a falevelek,
kedvenc piros esernyőmmel
útra kelek, útra kelek,
s elröpülök
erdők felett,
mezők felett.

Fordította SEBŐK ÉVA

KOLTAI ÉVA rajzai

Apa, anya, Enikő, Ildikó sétára készülnek. De az idő borús, és nekik nincs ernyőjük.

Egy üzlet előtt megállnak. Nézd csak, mennyi ernyő vár gazdára a kirakatban! Mit gondolsz, hány? Számold meg! Válassz ki annyit, hogy a család minden tagjának jusson! Hány marad?

Rajzold le a kirakatot! De csak annyi ernyőt rajzolj, ahány a családi ernyővásárlás után a kirakatban maradt! Rajzodat küldd el Dörmögőnek!

Megfigyelted már, hogy a gomba kalapja hasonlít az ernyőre? És még másra is. Vajon mire?

Megtudhatod, ha a szaggatott vonal mentén visszahajtod a lap szélét.

HOVÁ SZÁLLJON?

Kiugrott a repülőgépből az ejtőernyős. Hol szálljon le? Irányítsd veszélytelen helyre! Húzz vonalat az ejtőernyőstől ahhoz a helyhez, amelyik a legbiztonságosabb leszállást kínálja!

Megfejtésül rajzolj Dörmögőnek egy ejtőernyőt! Olyan színnel rajzold, mint amilyen szín a legjobb leszállóhelyet keretezi!

KOLTAI ÉVA rajzai

Bezzeg nincs szüksége semmiféle ernyőre annak, aki a föld alatt lakik. Vajon melyik — föld alatt lakó — állatról szól a következő találós kérdés?

Sötét bársony a ruhája,
Rózsaszín a talpacskája

Könnyebben rájössz, ha kiszínezed képünket a jelek szerint.

- • *rózsaszín*
- ▽ *fekete*
- ○ *fehér*

GARAI GÁBOR

Vakondkergető

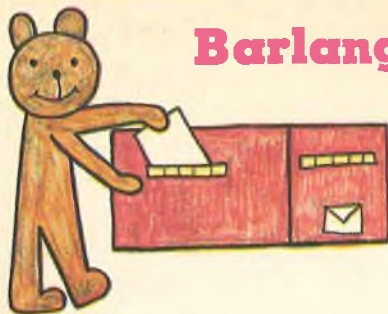
Tarló rögökön
csigaház,
kutyacsont!
Törzs közt alagút,
belebútt
a vakond.

Gyűjtött szaporán
telelő
gabonát,
fonnyadt gyökerek
födözik
kapuját...

Itt láthatod az utakat, amelyek a vakond lakásához vezetnek. Keresd meg a LEGRÖVIDEBBET közülük!

Összeállította RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

Barlangposta

Kedves gyerekek!

Különös levelet kaptam Tarnai Pétertől. Peti azon törte a fejét, hogyan szabadíthatná ki az állatkertből az ott élő vadakat. Lebeszéltem a terv végrehajtásáról, hiszen nem lenne jó, ha éhes leopárdok lesnének ránk a parkban, és az autók között elefántok sétálgatnának. Ha Peti eltüntetné az állatkert lakóit, nem ismerhetnénk meg a vadakat, hiszen nem szaladhatunk el az őserdőbe, ha kedvünk kerekedik. A képzeletünkben viszont minden megtörténhet! A zsiráf elérheti a napot, a vadelefánt gyerekeket lovagoltathat a hátán, a mesebeli erdőben békét köthetnek az állatok... Figyeljétek, mit gondolt, mit rajzolt az állatokról Balázs, Anna, Péter és Zsófi!...

A VADELEFÁNT

KÖLLŐ BALÁZS 4 éves, debreceni olvasónk meséje és rajza

Elmentem a barátommal az őserdőbe sétálni. Ott voltak a vadelefántok. Odamentünk, megsimogattuk, de az elefánt lefröcskölt bennünket. Nem bántuk, mert fürdőnadrágban voltunk.

Egyszercsak — zutty! — az elefánt beleesett a patakba. Kihúztuk. Az elefánt úgy megörült, hogy mindjárt meg is szelidült. Felmásztunk a hátára, így jöttünk haza együtt a kertünkbe.

A mesebeli erdő

KRIZSIK EMMA ANNA 6 éves, ceglédi óvodás rajza

A zsiráfom

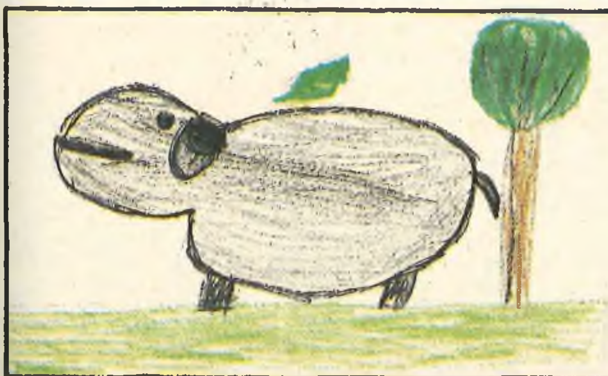
KOVÁCS PÉTER
5 éves,
szegedi olvasónk
rajza

A VÍZILÓ ÉS A FALEVÉL

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer réges régen a mező közepén egy víziló. Ott állt, álldogált mellette egy kis fa. A fának az egyik levele nagyon szerette volna megtréfálni a vízilovat. Le is zuhant a hátára, megcsiklandozta. A víziló a fűbe hempergett, a levél pedig lepottyant. Itt a vége, fuss el véle!

FEHÉR ZSÓFIKA 6 éves, tokodi olvasónk meséje és rajza

Szeretettel üdvözöl mindnyájatokat

Dörmögő

Májusi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

Zolinak *piros nyakkendőt* kötöttek a nyakába az avatáson, *Péternek kéket.*

A pillangó elkészítéséhez *a tűre nem volt szükség.*

A léggömbök között *a rózsaszínűnek és a pirosnak egyforma hosszú a zsinege.*

Jutalmat kaptak:

Albert Viki, Orosháza
Bánhegyi Anna, Budapest
Bella Dávid, Fertőszentmiklós
Caceres Tünde, Budapest
Csatos Zsuzsanna, Siófok
Domokos Bianka, Bélmegyer
Haraszti Éva, Lábatlan
Hegedűs Márton, Budapest
Horel Károly, Kiskunfélegyháza
Horváth Istváu, Kapuvár
Horváth Renáta, Budapest
Illés László, Leninváros
Kovács Péter, Budapest
Kuli Attila, Tiszafüred
Liktor Gábor, Ózd
Liktor Zsanett, Ózd
Majoros András, Szombathely
Máté Norbert, Hatvan
Máté György, Hatvan
Nagy Márta, Esztergom
Nagy Regina, Mosonmagyaróvár
Sándorfi Mónika, Szombathely
Sánta Kinga, Nagyréde
Szloszjár Boglárka, Mezőtúr
Tamás Orsolya, Kazincbarcika
Tolvaj Sándorka, Kunmadaras
Tóth Márta, Budapest
Varga Katalin, Csorna
Veszprémi Nóra, Budapest
8. Sz. Napközi Otthonos Óvoda, 1. középső csoportja, Várpalota

Nincs szebb madár, mint a lúd,
nem kell neki gyalogút.
Télen-nyáron mezítláb
nevelgeti a fiát.

Még szebb madár a kánya,
a világot bejárja.
mégsem kopik csizmája,
megkíméli a szárnya.

Mégis legszebb a fecske,
odaszáll az ereszre.
Eresz alatt csicsereg,
irigylik a verebek.

Jaj de büszke a kakas,
hogy a feje tarajas.
Ha jóllakik, azt mondja:
sóra, fára nincs gondja.

(Magyar népköltés)

F. GYÖRFFY ANNA rajza